

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 r.

sprawy **D. B.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 197 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ka 346/15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt VIII K 1263/13

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ż. Z. – Kancelaria Adwokacka w R. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.

UZASADNIENIE

D. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt VIII K 1263/13 został skazany za czyny z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 197 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności na poczet, której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Orzeczono także w przedmiocie pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oraz kosztach sądowych.

Na skutek apelacji wywiedzionej od tego orzeczenia przez obrońcę skazanego, Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ka 346/15, utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca D. B. podnosząc zarzuty naruszenia: art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (pkt 1) polegające na niepełnym, wybiórczym i ogólnikowym rozważaniu zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji przez obrońcę, a także art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (pkt 2) polegające na braku odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu określonego w pkt I pkt 5 a, d, f, g apelacji.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu oraz wyroku Sądu Rejonowego i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji alternatywnie o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie, dlatego podlegała oddaleniu zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Lektura uzasadnienia pisemnych motywów wyroku Sądu Odwoławczego nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, co do tego, że kontrola instancyjna wyroku Sądu Rejonowego została przeprowadzona skrupulatnie i rzetelnie. W czasie jej

trwania nie dopatrzone zostały żadnych sugerowanych i podnoszonych w apelacji błędów natury faktycznej czy prawnej. Z przeprowadzonych czynności w omawianym zakresie sporządzono wyczerpujące i logiczne sprawozdanie wskazując, z jakich motywów odrzucono zarzuty apelującej.

Z tego wynika, że nie naruszono – jak stara się dowieść obrońca skazanego – art. 457 § 3 k.p.k. ani też art. 433 § 2 k.p.k. Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola orzeczenia Sądu I instancji spełniła wszelkie kryteria procesowe kontroli wszechstronnej i zupełnej. Nie można skutecznie zarzucić temu Sądowi, że któregośkolwiek zarzutu nie rozpoznał, czy którykolwiek rozpoznał w sposób pozorny.

Odpowiedzieć natomiast należy obrońcy, iż Sąd II instancji nie ma obowiązku drobiazgowego czy wręcz pedantycznego omówienia każdego z podniesionych w środku zaskarżenia argumentu. Ze wszech miar może poprzestać jedynie na wykazaniu w pisemnym sprawozdaniu, że dany argument miał na uwadze i że go rozważył. Taki sposób dokonywania kontroli będzie poprawny i wystarczający, szczególnie w sytuacji, gdy popiera się decyzję i argumentację pierwszoinstancyjną.

Tymczasem zauważyć trzeba, że przywołana w uzasadnieniu kasacji przez skarżącą argumentacja prowadzi do nieodpartego wniosku, o rzeczywistym celu skargi - wywołania przed Sądem Najwyższym kontroli dokonanych przez Sąd I instancji, i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, które legły u podstaw skazania D.B. za zarzucane mu czyny. W tym celu obrońca kwestionuje poprawność dokonanej oceny poszczególnych dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej oraz pozostałych świadków, a także zmierza do podważenia opinii biegłej D. M. jako pełnowartościowego dowodu w sprawie.

Rzecz jednak w tym, że tego typu zabiegi, wielokrotnie już omawiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie tylko nie zyskują aprobaty, ale i nie są w stanie wyrzucić skutku zgodnego z kierunkiem skargi. W szczególności, gdy przy użyciu iluzorycznych argumentów, o dopuszczeniu się przez Sąd Okręgowy obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., *de facto* omija się nakaz wynikający z art. 523 § 1 k.p.k.

Jak wynika z uzasadnienia Sądu II instancji kontroli poddano zarówno zeznania pokrzywdzonej E. B., nie pominięto przy tym wszystkich istotnych informacji na temat jej impulsywnego i agresywnego zachowania. W tym celu posiłkowano się opiniami psychologicznymi i psychiatryczną o pokrzywdzonej. Nie umknęły temu Sądowi pojawiające się nieścisłości w jej zeznaniach, które – wbrew temu, co dowodzi skarżąca – nie pomniejszały ich wartości (str. 6 i 7 uzasadnienia). Zaznaczyć należy, że w sprawie sporządzono aż trzy opinie o pokrzywdzonej a także przeprowadzono opinię psychiatryczną na temat zdrowia E. B. oraz ewentualnego wpływu na jej zachowanie przyjmowania bądź odstawienia leków (str. 6 i n. uzasadnienia SR). Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowiska apelującej, co do sprzeczności w zakresie zdarzeń 24 i 25 grudnia 2011 r. Sąd zaakceptował natomiast przekonującą argumentację przedstawioną na str. 10 uzasadnienia Sądu Rejonowego. Logicznie wyjaśniono tam, z jakich powodów przyjęto, że do powstania obrażeń u pokrzywdzonej doszło właśnie w tym czasie. Na str. 7 uzasadnienia Sądu II instancji rozprawiono się także z żądaniem apelującej o ustalenie składu osobowego interweniujących u B. funkcjonariuszy policji. Powyższe ustalenie czy wśród interweniujących policjantów byli sami mężczyźni czy też była wśród nich kobieta pozostaje bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy także w aspekcie oceny zeznań tej pokrzywdzonej.

Sąd Okręgowy rozpoznał także argumentację skarżącej odnośnie oceny zeznań świadka A. S.. Skoro zawarta na str. 8 uzasadnienia argumentacja Sądu odwoławczego nie jest dla obrońcy wystarczająca to odesłać należy do uzasadnienia Sądu I instancji, gdzie wskazano, w jakim zakresie zeznania tego świadka przyczyniły się do budowania ustaleń faktycznych. Poddano ocenie także zeznania pozostałych świadków, w tym sąsiadów małżonków B., ale także A. Ć.. Z uzasadnienia Sądu Okręgowego ponad wszelką wątpliwość wynika, że kontroli podlegała sfera faktograficzna przedmiotowej sprawy, ale także aspekt poprawności dokonanej prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego.

Sprawstwo D. B. zostało udowodnione i wykazane zarówno, gdy idzie o czyn z art. 207 § 1 k.k. jak i czyny z art. 197 § 1 k.k. Jak słusznie wskazano na str. 9 uzasadnienia Sąd I instancji wyjaśnił w sposób przekonujący, dlaczego przyjął taką a nie inną liczbę sprawczych zachowań skazanego. Przy tych ustaleniach

opierał się na zeznaniach pokrzywdzonej, ale także na wnioskach opinii (str. 8 uzasadnienia SR). Sąd Rejonowy ustalił, iż do wymuszonych za pomocą gróźb lub przemocy kontaktów seksualnych pokrzywdzonej z oskarżonym doszło nie mniej niż dziesięć razy.

Konstatując jeszcze raz podkreślić należy, że orzeczenie Sądu Okręgowego wolne jest od jakichkolwiek wad prawnych. Przywołana zaś przez skarżącą argumentacja nie dość, że została powielona z apelacji to jeszcze właściwie omówiona i rozpoznana przez Sąd II instancji.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 Nr 146, poz. 1188), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.